

[Morten Lange.]

venstres og de konservatives side prøver på at få os til at tro, men at det måske er en helt anden udvikling, der er undervejs.

Jeg tænker her på det såkaldte bevillings-system. Det er sikkert fuldstændig rigtigt, at den tid, hvor det var et enormt privilegium at få overladt en biograf, hvorigenem man havde sikret sig et passende udkomme, er for længst forbi. I dag er der nærmere en tendens til, at biografer nedlægges, og at der stilles langt større krav til den kunstneriske ledelse af en biograf, end der gjorde tidligere. Det er altså med andre ord blevet et privilegium, som for det første i mange tilfælde ikke er særlig lukrativt og for det andet kræver en betydelig indsats af den, der har det, hvis det ellers skal udvikle sig brugbart. Det tyder for mig på, at vi nærmer os en tid, hvor biografdrift i langt højere grad vil gå over til at blive et offentligt anliggende, vil gå over til at blive kommunernes affære, hvor kommunerne må søge frem til at ansætte dygtige biografledere, som kan tage det kunstneriske ansvar, og det må naturligvis være således, at de fra tid til anden kan komme til kommunen og sige: vi har kørt et godt program, I kan selv se listen; det har altså givet lidt underskud i år, men det håber vi, I kan stå model til. En sådan ordning ville svare meget bedre til den udvikling, der i al almindelighed er inden for den kultur, som biograferne også er udtryk for, og jeg har fornemmelsen af, at det er den vej, vi vil komme til at gå, en vej, ad hvilken vi jo allerede her i landet har taget en hel del skridt, medens man i Norge er gået betydelig længere. Det ville give mere frihed til den kunstneriske leder af biograferne, og det kan vi kun hilse med tilfredshed. Jeg tror, det er en sådan udvikling, vi står over for, snarere end ophævelse af bevillingssystemet.

Hvad angår filmcensuren, har den fra tid til anden været et vældigt emne for debat. Jeg har indtryk af, at filmcensuren ikke i øjeblikket er noget vældigt debateme, simpelt hen fordi de sakse, den er i besiddelse af, bruger den ikke så forfærdelig meget, og det gør heller ikke noget. Jeg er parat til på et senere tidspunkt at tage det spørgsmål op, men det forekommer mig, at filmcensuren gør ikke stor nytte; den gør til

gængæld heller ikke stor skade, og et organ, man kan sige sådan om, er der meget, der taler for at man godt kan afskaffe. Det kan vi se på en anden gang. Det er ganske rigtigt, som andre ærede ordførere har sagt, at der ikke er blevet gjort noget som helst ud af spørgsmålet om filmcensuren ved denne lejlighed.

Jeg sagde indledningsvis, at dette var efterhånden blevet et ganske godt lovfor-slag, og det er i virkeligheden noget, som rækker videre end lovteksten, det rækker videre til, hvad loven stiller i udsigt. Der er et problem, som vi diskuterede, hvor vi må håbe på, at det, som der nu bliver skabt en ramme for i denne lov, også bliver til realiteter. Jeg tænker her først og fremmest på den uddannelse af filmfolk, som filmfonden giver anledning til at finansiere, men hvor det foreløbig er et relativt tomt løfte. Vi mangler stadig væk et filmakademi eller et film- og teaterakademi, men det er også ganske klart stillet i udsigt, at det bliver vi nødt til at få inden ret længe. I det hele taget er filmfondens anvendelse jo fordelt over en lang række opgaver, som hidtil har været uløst eller nærmest uløst, og der er ingen tvivl om, at kernen i hele lovforslaget er, at filmfonden er en meget smuk pendant til kunstfonden, som vi har haft til behandling i det høje ting for ganske nylig, og i virkeligheden må det vel siges, at symmetrien i de to sager er ret påfaldende.

Det har givet mig anledning til at spekulere over et par enkelte ting i lovforslaget, som det foreligger nu. Jeg har hæftet mig ved, at vi måske ikke har været helt omhyggelige i udrensningen af småsager, som måske burde være trængt ud af lovforslaget. Jeg kan ikke rigtig se det nyttige i at give ministeriet rådighed over forskellige fonde, som f. eks. filmfonden. Nu står det der, og det er ikke min mening at ville tage noget fra ministeriet, men det ville være en kønnere praksis, hvis de penge var regulære rådighedsbeløb bevilget på finansloven, og det ikke var noget, man scorede ved småindgreb i de forskellige fonde.

Men det er nu ikke så vigtigt. Der er et andet problem, hvor parallellen til kunstfonden i virkeligheden træder klarere frem, og hvor vi måske ikke har været konsekvente nok. Der er kommet en henvendelse fra filmproducenterne, hvor man fremhævede